

1124 – 24. november

Den som ble sådd blant tornene, er den som hører ordet, men denne verdens bekymringer og rikdommens forførelse kveler ordet, og han blir uten frukt. Mat 13: 22.

Når Kristus sier hva det er som kveler Ordets gode sæd i hjertene der den allerede har begynt å spire, da nevner han bare: denne verdens bekymringer, rikdommens forførelse, og livets lyster (se også Luk 8: 14).

Han nevner altså ingen grove synder eller fall, ingen uærlighet, tyveri, bedrageri o. s. v., som årsak til at sjelen går fortapt. Men bare at ordets verk i hjertet blir kvalt. Her kan vi da lære forskjellen på når en normal omsorg for livets nødvendige jordiske oppgaver ikke bare går over til gjerrighet, men til og med fører til døden.

Dette er et særdeles viktig skriftord. En oppriktig kristen kjenner med sorg at han ikke er fri fra jordiske bekymringer. Og da spør han: Kan jeg da fremdeles ha liv i Gud? Eller når fører disse jordiske bekymringene rett og slett til døden for meg?

Merk deg da Kristi svar. Det er når det kveler den gode sæden i hjertet ditt. Da fører det til døden for deg.

Men hvordan, og når skjer så dette?

Her er svaret: Den gode sæden er Guds ord. Og her har dette begynt å spire. Tenk da først over hva det er Guds ord skaper i hjertet! Ordet er jo tosidig; lov og evangelium. Derfor er også Ordets virkning i hjertet tosidig.

Loven vekker og knuser oss, så vi kjenner synden i hjertet. Ja, kjenner den så sterkt at vi ikke finner noen som helst fred eller trøst i hele verden. Vi jages og drives til å søke all vår redning og fred i Kristus alene.

Og når vi så har fått troen, drives vi til en «daglig omvendelse» som holder oss våkne så vi ikke kan leve som verden, lystige og frie i synden. Vi styres, tuktes og korsfestes av Ånden så vi også fremdeles alltid kjenner vår synd. Og det ofte så sterkt at vi har store vanskeligheter med å tro. Men da blir også Kristus og evangeliet alltid vår eneste tilflukt og glede. Dette er både lovens og evangeliets verk.

Evangeliets eget og særskilte verk er at det knuste hjertet får fred i Kristus. Får liv, trøst og glede i evangeliet. Får da samtidig også en ny kjærlighet, som bryter ut i en glad, enfoldig bekjennelse, og i kjærlighetens gjerninger.

Kort sagt er det omvendelse, tro og helliggjørelse Ordet skaper i hjertet.

Når så dette er klart, innser vi også lett hva det vil si at den gode sæden kveles av denne verdens bekymringer, eller av rikdommens forførelse, og livets lyster.

Det skjer når tankene dine blir så engasjert av dette. Det kan være i bekymring for fattigdom, så vel som når du blir oppglødet over framgang i rikdom eller omdømme, du får så mye å tenke på. Hjertet ditt erobres, fylles og engasjeres av dette jordiske. Guds nåde og vennskap er ikke lenger det som betyr mest for deg. Det er trengt til side av alt det jordiske.

Da har Ordet snart ingen virksom kraft på hjertet ditt. Og snart har synden ingen kraft til å uroe deg og knuse deg. Du merker den knapt, den er bare lett som en fjær. For du har andre bekymringer, annen sorg – eller fryd – som opptar deg. Du har ikke tid til å la noen åndelig nød få arbeide med deg.

Du hviler i en tykk, myk dunseng. Det er din jordiske lykke som er din fred. Derfor er du alltid sterk og frimodig i din kristendom. Eller du blir i alle fall ikke lenger knust over din synd.

Det samme som før bekymret deg, og som virkelig også er synd, kan nå fritt passere. Det uroer deg ikke det minste. Nei, du begynner tvert imot etter hvert å unnskyld og forsvare det.

Slik er da lovens virkning i hjertet blitt kvalt. Hjertet og din samvittighet har sovnet og er blitt forherdet.

Men når da loven har mistet sin kraft i deg, når synden ikke lenger kan knuse og bekymre deg, – hvor er da troen? Hva betyr da evangeliet og Kristus for deg?

Intet annet enn en gammel lekse i hodet og på leppene dine. Som du fremdeles kan ganske godt. Men som ikke lenger har noen som helst virkning i deg. For der loven ikke knuser og dreper, der kan ikke evangeliet gi verken liv eller kraft. Derfor blir du nå verken knust og redd for deg selv, eller virkelig glad og sterk i Herren.

Og vil du så heller ikke erkjenne denne tilstanden, men bare fortsetter å vitne om hva du eier i evangeliet. Da går du over i det uhyggelige hykleriet som fullbyrder forherdelsen og slokker den siste gnist av nådens verk.

Slike hjerter likner på disse slette, glatte og harde flintsteinene som ligger på stranden, slipt slik av havets bølger og sanden. På samme måte har brusende verdens stormer på den ene siden, og en hylersk omgang med Ordet på den andre siden, etter hvert tilskjært og slipt hjertet. Da blir det så hardt og glatt at ingen ting lenger biter på det.

Og dette var altså et hjerte som en gang var åpent for nådens Ånd. Som kjente syndens bitterhet, men nåden i Kristus ennå mer overstrømmende. Og nå er denne himmelske sæden kvalt av jordens torner. Å, som du er falt fra himmelen, du skjønne morgenstjerne! (Jes 14: 12).